

(המשך מעמוד 13)

ההשפעה, וקביעה חדשה של היחסים.

* * *

ק א ח ר י שהושג הסכם כולל בי משאומתן עקיף וחשאי זה, באה הי תזונה הגלויה הראשונה.

במפתיע — אך בוחרות, על רקע בלתי-פוליטי, כדי להכשיר את האקלים הפסיכולוגי בשתי הי ארצות.

סין הזמינה קבוצה אמריקאית של שתי קני סינג'פונג להתחרות בפקין, התייחסה אליה יפה, ולא הנחילה לה תבוסה ספורי טיבית גדולה מדי.

זה היה פחות מהזמנת ד"ר נחום גולדמן לקאהיר, אך זה היה הרבה.

העולם כולו הבין מייד שיש מיפנה בי יחסים בין סין וארצות-הברית. אך מכיוון שאיש לא ידע מה קדם לכך, לא תפס עדיין איש שמתרחשת מהפכה ממש.

בינתיים נמשכו המגעים החשאיים, והגיע שלב חדש. אחרי המשאומתן העקיף והפינג'פונג הישיר, בא השלב הראשון של משאומתן רשמיל-מחצה: הנרי קיטינגר הוטס לפקין.

גם זה נעשה עדיין במחתרת. כהסוואה של מנחות-מחזה אי-ישם בפאקיסתאן, טם יועצו הקרוב כיר תר של הנשיא לבירת סין. שם שוי חה כמשך עשרים שעות עם צ"י אן-לי, ראשיהממשלה.

מה דובר? איננו יודעים. אך ברור מה היתה מהות השיחה: לסלק את כל המכר שולים החשובים שנתרו בדרך להסדר. בעשרים שעות אפשר לברר הרבה-הרבה בעיות.

קיטינגר בא בחשאי, ויצא בחשאי. הוא המשך, כביכול, בביקוריו השיגרתיים, עד שהגיע חזרה הביתה. אז מסר דו"ח לגיכר סון, והוסקו המסקנות הסופיות.

אז, ורק אז, הודיע ניכסון על ביקורו בסין בשנה הבאה — כנ"י מר על השלב הראשון של משאומתן ישיר, רשמיל, פניסיאל- פנים.

עד אז, בחצייהשנה שנוחרה עד לבי קור, בוודאי יימשך המשאומתן החשאי, בצניורות הסודיים שהונחו בעת שיחת קיטינגר-צ"י.

* * *

מ ניין לנו כי אכן הושג הסכם מלא על כל הבעיות העיקריות. לפני שניכסון הודיע על פתיחת המשאומתן הישר?

פשוט מאוד: ניכסון הניח את כד עתידו הפוליטי לתוך קופת הי מישחק.

אם תיכשל היוזמה, אחרי שהודיע עליה בדרך דרמטית זו, לא יהיה לו שמץ של סיכוי להיבחר אייפעם אף לתפקיד תופסי כלבים.

איש פיקח כמוהו דא היה מסי תכן כך, לולא היה לו הביטחון הי מוחלט שאכן כבר הושג הסדר כולל.

* * *

זוהי הדרך להשגת הסדר ושלום. מעולם לא היתה דרך אחרת. זולת אחת: התכתיב שמכתיב המנצח למנוצח בשדההקרב, אחרי שהשיג הכרעה צבאית טוטאלית.

ניכסון אינו יכול לקוות להכי רעה בזאת, כשם שאנחנו איננו יכולים לקוות לה.

לכן לא שעה לעיצותיו של אבא אבן. וערך את מיבצעו ההיסטורי בניגוד לכל הכללים הכלולים בשירייהילדים של הי גברת מאיר.

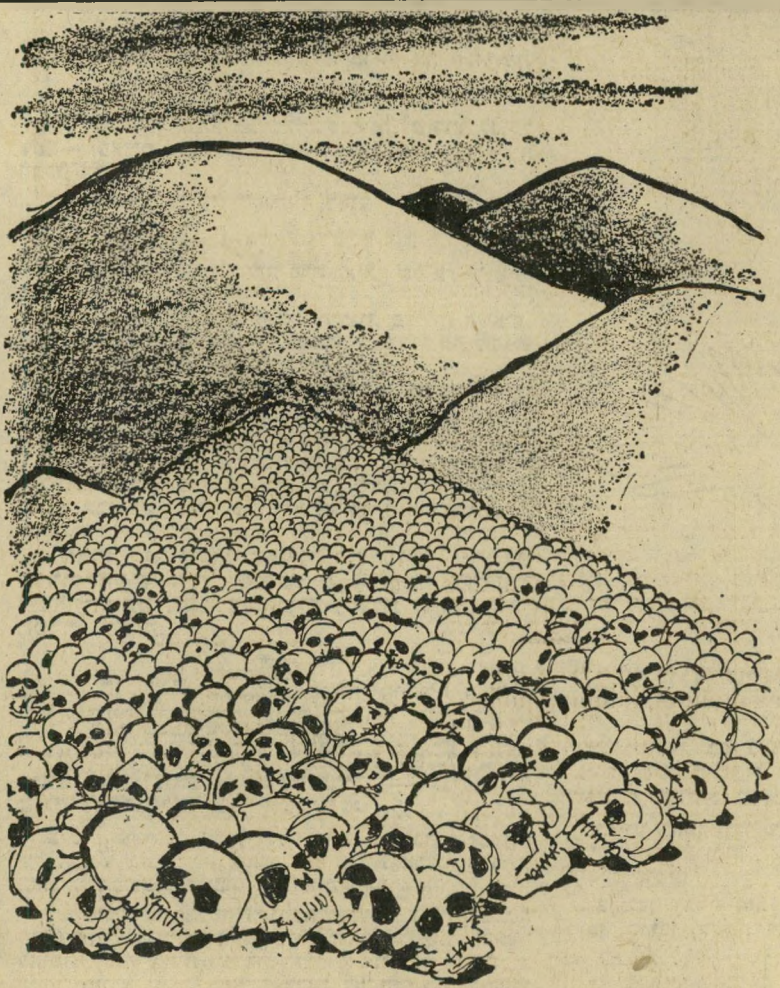
למרבח המזק, אין ריצ'ארד ניכסון אחר הילדים מג'יהילדים של גולדה. מסתבר, שאין הוא מכיר בסמכות הבינלאומית של הי גננת הדאומית שלנו.

אל תירה אחי יעקוב!"

אנאנוטומיה של כשכלון

כך פוספסה ההזדמנות הגדולה - כאשר התחילו הפידאיון לעבוד בהמוניהם לישראל

גיבעה חדשה בירדן

כי הנה נדמה, שדווקא אנחנו שלחמנו בהם עד עיפה / יכולים בשעתם הקשה להאיר להם את שעתנו היפה / ואנחנו שהחברנו על ידיהם כמקום מקלט אחרון / יכולים להיות אלה אשר יושיטו להם את קש החסד הראשון... כן הנה נדמה (והדברים פשוט מבינתו נעלים) / שאכן, מדינת יש" ראל היא חזון אחרית הימים של המחבלים.

חיים חפר, שהיטיב בעבר לבטא את רגשות העם בשעותיו הגדולות והקשות, עשה זאת גם השבוע. בחרווי המאקאמה שלו ביטא חפר, אולי יותר מכל מאמר או גאום אחר, את מהות התופעה שאורחי ישראל ניצבו מולה השבוע נדהמים ומופי תעים: בריחתם של לוחמי ארגוני הפידאיון מהטבח הירדני אל גבול ישראל.

אך כשם שחפר היטיב לבטא את גודל ההזדמנות שפתחה תופעה זו לישראל, כך היטיבה מצלמת הטלוויזיה לתאר כיצד הפכה הזדמנות זו למהתלה.

היה זה ביום שישי האחרון, כשמאות אלפי אזרחי ישראל צפו בתוכנית הטל-וויזיה שסיכמה מאורע זה. מה שהם ראו לנגד עיניהם היה מחזה, שאפילו במאי סאטירות מעולה לא היה מצליח לביימו בצורה כה גלגת.

במוצב צה"ל על הירדן ניצב לו אלוף רחבעם ("גאנדי") זאבי, אלוף פיקוד המרי כז, כשלידו מחבל שזו עתה הסגיר עצי מו לכוחות צה"ל. בשובבות נערית ובתלי בושת צופים, החויק גאנדי את הרמקול אל פיו של המחבל. כשזה קורא לחבריו, הנחבאים עדיין בסכך הגדר מעברו השני של הגבול, לבוא ולהסגיר עצמם גם הם לירי כוחות ישראל.